

GEKOOID

ELLISON COOPER

‘Donker en fascinerend...’

– LISA GARDNER, *NEW YORK TIMES*-
BESTSELLERAUTEUR

XANDER
THRILLER

ANACOSTIA, WASHINGTON, D.C.

De politieauto stond met draaiende motor in een uitgestorven straat in een woonwijk. Agent Wilson Tooby nam een slok van zijn hete koffie en kneep zijn ogen tot spleetjes in het vroege ochtendlicht. De kersenbloesem die een boog boven de weg vormde, wierp lange schaduwen op de nette gazons en goed onderhouden huizen.

In tegenstelling tot sommige andere delen van zuidoost-Washington was dit een rustige buurt. Idyllisch zelfs.

Wilson en zijn partner Mike bevonden zich pal voor het enige verwaarloosde pand in de straat. Hij boog zich naar de passagiersstoel om het verlaten woonhuis beter te kunnen zien. Dichtgetimmerde ramen en gammele veranda's waren in D.C. geen uitzondering, maar hij wist zeker dat hij het verroeste groene TE KOOP-bord herkende.

'Zijn we hier laatst niet ook al eens geweest?' vroeg hij.

'Huh?' Mike zat al een tijd over zijn telefoon gebogen om zijn nieuwe vriendin een berichtje te sturen.

'Toen we op dat telefoontje van de meldkamer afgingen. Van die verwarde meid die stoned klonk.'

'Zou kunnen,' zei zijn collega, en hij haalde zijn schouders erbij op.

Mike was zo iemand die constant naar de sportschool ging maar nog geen kilometer zou kunnen hardlopen. Wilson had wel betere agenten als partner gehad.

Hij zocht het dossier op in de dashboardcomputer en las de notitie die hij twaalf dagen eerder had gemaakt. 'Ja, ik had gelijk. We hebben toen niets gevonden.'

‘Wat voor melding is er nu binnengekomen dan?’ Mike keek ook naar het computerscherm.

‘Stankoverlast.’

Ze keken naar het woonhuis. Stankoverlast was nooit een goed teken.

Wilson tikte op het scherm om de melding naar boven te halen. Lang leve de moderne technologie. Hij drukte op Play en ze hoorden een meisjesstem.

‘Hallo,’ fluisterde ze zacht.

‘U spreekt met de alarmcentrale, waarmee kan ik u helpen?’ vroeg een barse telefoniste.

‘... hallo? Kan iemand me alsjeblieft helpen?’

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg de telefoniste nu vriendelijker.

‘Ik weet het niet goed. Er is...’

‘Waar ben je?’

‘Dat weet ik niet.’ Ze begon te huilen. ‘Ik weet het niet...’

De speakers in de politieauto trilden door een hard geluid.

‘Was dat nou een blaffende hond?’

‘Geen idee.’ Wilson las zijn eigen verslag terug. Het telefoontje was van een oude vaste lijn gekomen die eigenlijk was afgesloten, dus ze wisten niet goed waarvandaan er was gebeld. Ze hadden kunnen lokaliseren dat het hier ongeveer moest zijn, maar ze wisten het niet zeker.

De agenten hadden herhaaldelijk aangeklopt. Ze waren om het pand heen gelopen. Een buurtbewoner had hun verteld dat het huis verlaten was en er nooit iemand in of uit ging. Het leek er niet op dat daar recentelijk verandering in was gekomen; het pand zat potdicht. Omdat ze niet eens hadden geweten of dit wel de juiste plek was, hadden ze het dossier gesloten. Wilson herinnerde zich dat zijn dochtertje die dag jarig was geweest en dat hij snel naar huis had gewild voor haar verjaardagsfeestje.

En nu was er dus stankoverlast gemeld.

‘Shit,’ mompelde hij terwijl hij uit de auto stapte en hoopte dat ze

niet op het punt stonden een dode junk aan te treffen. Behoedzaam beklommen de twee mannen het krakkemikkige houten trappetje.

Wilson bonsde op de deur. ‘Hallo. Politie. Doe open.’

Toen ze daar stonden, sijpelde de lijkenlucht al onder de deur door.

‘Shit,’ mompelde hij weer.

‘Dat voerspelt niet veel goeds,’ merkte Mike op.

‘Zou je denken?’ Wilson had het gehad met zijn partner. ‘Meld het maar, ik ram de deur in.’

Terwijl zijn partner in de portofoon sprak, schopte Wilson vlak boven het slot tegen de oude deur. Die versplinterde meteen al bij de eerste trap. ‘Yes,’ floepte hij per ongeluk uit. Hij wist wel dat het gezien de omstandigheden niet gepast was, maar een deur intrappen kon vreselijk gênant zijn als er geen beweging in kwam.

Hij stapte over de drempel en kokhalsde. Hoewel het een frisse lentedag was, voelde de lucht binnen drukkend en warm.

Mike kwam hem achterna en ging bijna over zijn nek. ‘Jezus!’

‘Ga hier alsjeblieft niet kotsen. Als je het niet kunt binnenhouden, ga je maar naar buiten,’ zei Wilson.

‘Ik ga dit echt niet doen. Bel de lijkwagen maar.’

‘Dat kan pas als we een lijk hebben. Voor hetzelfde geld is het een wasbeer.’

Mike vloekte.

Wilsons hele lijf tintelde. Hij had een slecht voorgevoel. Vertrouwend op zijn intuïtie haalde hij zijn wapen tevoorschijn. Mike keek hem vragend aan maar deed hetzelfde.

‘Hallo?’ riep Wilson. Hij moest slikken en zijn best doen niet te kokhalzen.

Ze doorzochten het huis op systematische wijze zoals ze dat gewend waren. Wilson liep door de halfduistere gang en keek van links naar rechts. De begane grond was leeg. In de keuken werd de stank sterker en zuriger. Zijn ogen traanden toen hij naar een deur gebaarde die hoogstwaarschijnlijk naar de kelder leidde. Er zat een

nieuwe, glanzende schuif voor die afstak tegen de groezelige muren van het huis.

Met een knikje schoof Mike de schuif opzij. De deur zwaaide open en ze werden meteen overvallen door een walm ranzige lucht. Ze deinsden allebei automatisch achteruit en sloegen hun arm voor hun neus, even vergetend dat ze hun wapen in de aanslag moesten houden.

Mike riep door zijn mouw heen: 'Kom op, snel naar beneden. Als we dat verrekte lijk hebben gevonden kunnen we hier weg!'

Mike zette een voet op de bovenste tree, keek omlaag alsof hij in iets was gaan staan en zei: 'Wat...'. Op dat moment ging er een jachtgeweer af dat vlak achter de deur hing.

Wilson stond achter Mike en kreeg daardoor niet de volle laag. Wat hagel raakte zijn linkerarm en de linkerkant van zijn gezicht, maar Mike werd vol geraakt.

Wilsons partner gilde het uit van de pijn en wankelde achteruit. Zijn huid hing in losse vellen bij zijn gezicht en hals. De beer van een agent struikelde over Wilson en ze vielen gezamenlijk op de grond.

COFFEWOOD GEVANGENIS, VA

FBI-agente Sayer Altair keek door een kier in de deur naar de moordenaar. Dugald Tarlington zat in de wachtkamer van de ziekenafdeling op het puntje van een versleten oranje bank, met zijn hoofd over iets op zijn schoot gebogen. De man vulde de ruimte om zich heen als een berg van massief steen. Zijn dikke wangen hingen als vleeshompen aan zijn gezicht. Op zijn hoofd zat een vogelnest van samengeklit blond haar. De handen van de moordenaar waren het beangstigendst, met vingers als gespierde palingen.

Huiverend deed Sayer een stap achteruit in de onderzoekskamer en keek in zijn dossier. Dat viel open op een foto van een van Tarlington's slachtoffers. De hals van de vrouw was verwrongen doordat hij die herhaaldelijk had dichtgeknepen en haar steeds opnieuw naar het randje van de dood had gebracht. Sayer pakte de dikke stapel foto's vast op elk waarvan eenzelfde tafereel te zien was. Foto's van vier jonge vrouwen die hij op afschuwelijke wijze om het leven had gebracht.

Het reusachtige lijf van de moordenaar begon zachtjes te schudden onder het felle tl-licht. De twee aanwezige geüniformeerde cipiers keken op maar meteen ook weer verveeld weg. Sayer leunde voorover om te zien waarnaar Tarlington keek. Toen haar gewicht zich naar voren verplaatste, kraakte de vloer. Hij draaide zijn hoofd naar het geluid en ze zag dat er tranen over zijn rode wangen rolden.

Op zijn schoot had hij een oude catalogus van warenhuis JC Penney, dat openlag op een pagina waarop een vrolijk gezin aan het barbecueën was. Sayer voelde gal omhoogkomen. Ze had geen enkel medelijden met gestoorde moordenaars als Dugald Tarlington.

Met een onbewogen gezichtsuitdrukking liep ze naar de deur. ‘Meneer Tarlington, bedankt dat u hiermee heeft ingestemd. Bent u volledig op de hoogte van wat er zo gaat gebeuren?’

Hij veegde de tranen weg en richtte zijn blik weer op de catalogus. ‘Mijn eigen kinderen praten niet meer met me. De oudste is twaalf, hij heeft zijn vader nodig,’ zei hij met een nasaal, zwaar zuidelijk accent.

Sayer slikte de opmerking in dat hij misschien beter niet vier onschuldige mensen had kunnen vermoorden als hij het beste met zijn kinderen voorhad. Ze zei: ‘Ik heb een verbale bevestiging nodig dat u begrijpt wat de functionele kernspintomografie inhoudt, meneer Tarlington.’

Nu richtte hij eindelijk zijn aandacht op haar. ‘Dus u bent de dame van de FBI die onderzoek doet naar de hersenen van moordenaars?’

‘Dat klopt.’

‘Maar...’ Hij zweeg even terwijl hij haar bestudeerde, ‘u bent een zwarte vrouw.’

‘U hebt goede ogen, zeg.’ Ze slikte verder commentaar in. ‘Moet ik de procedure nog een keer met u doornemen?’

‘Nee hoor, ik heb het begrepen. U wilt weten hoe het brein van een moordenaar eruitziet. Mag ik vragen wat u hoopt te vinden?’

‘Volgens mijn theorie zou er in het voorste deel van uw hersenen, de prefrontale cortex, veel minder activiteit moeten zijn dan bij het standaardbrein van een man. Mijn hypothese is ook dat uw amygdalae, de kernen die empathie reguleren, kleiner dan gemiddeld zullen zijn.’

De moordenaar dacht daar even over na en knikte toen. ‘Oké. Dus als u dat niet in mijn hersenen vindt, weet u dat ik onschuldig ben?’

‘Zo werkt het niet, meneer Tarlington.’ Hij keek zo oprecht dat het beangstigend was, maar Sayer had zijn dossier gelezen. Zijn DNA en vingerafdrukken waren gevonden, de hele mikmak. Een forensisch inkoppertje. Echte psychopaten waren angstaanjagend goed in het manipuleren van andermans emoties, en ze keek nu ongetwijfeld in de ogen van een ware meester.

Hij fronste teleurgesteld en streek met zijn vingers langs de rand van de catalogus. ‘U mag mijn hersenen scannen als ik deze mag houden.’

Haar maag draaide om bij de gedachte dat de foto’s van jonge vrouwen hem een pervers genot zouden opleveren, maar de man zou hoe dan ook de rest van zijn leven achter de tralies doorbrengen, dus ze knikte. Laat hem dat stomme blaadje maar houden.

‘Bedankt,’ fluisterde hij met overslaande stem.

Je zou bijna geloven dat hij echt menselijke emoties bezat.

Een paar minuten later werd de moordenaar soepel in de fMRI-scanner geschoven en keek Sayer mee op het kleine computerscherm dat zijn hersenactiviteit registreerde terwijl hij een aantal beelden te zien kreeg. Ze haalde haar zorgenkralen tevoorschijn en liet de gladde amberkleurige stenen door haar vingers glijden. De laborant die vanaf Georgetown University met het fMRI-apparaat was meege-reisd keek over haar schouder mee toen het beeld zich langzaam vormde.

‘En, hoe ziet zijn brein eruit?’ vroeg de laborant uiteindelijk.

Ze fronste haar voorhoofd. Ze zou het natuurlijk eigenlijk een-op-een moeten vergelijken, maar ze had duizenden van deze beelden bestudeerd en ze zag dat Dugald Tarlington gelijk had gehad; zijn hersenen zagen er volkomen normaal uit. Ze wilde net met een bruusk knikje reageren, toen haar telefoon trilde.

‘Sayer Altair.’

‘Sayer, we hebben een misdrijf voor jouw afdeling. Het forensisch team en de explosievenopruimingsdienst zijn al onderweg. Ik wil jou ook zo snel mogelijk ter plaatse hebben.’ FBI-assistent-directeur Janice Holt klonk geïrriteerd, wat ze ook altijd was.

‘Mevrouw Holt, ik heb Tarlington in de scanner liggen. Over een uurtje is het klaar.’

‘Kan me niet schelen. Een zaak gaat vóór onderzoek. Dat is de afspraak.’

Sayer onderdrukte de neiging om ertegenin te gaan. ‘Oké.’ Ze wrong het woord er op bijna-beleefde toon uit. ‘Wat voor misdrijf?’

‘Een moord. Ten minste één lijk gevonden in de kelder van een woonhuis in D.C. Er waren boobytraps geplaatst. Twee politieagenten gewond, van wie eentje kritiek.’

‘Shit.’ Sayers mond werd droog. Ze wist maar al te goed hoe het was voor de naasten van die agenten.

‘Ja, er hing een jachtgeweer met struikeldraad. De hele plaats delict is naar de knoppen omdat ambulancepersoneel en plaatselijke politie overal doorheen zijn gelopen. Maar uiteindelijk zagen ze het licht en hebben ze ons ingeschakeld.’

‘En de reden daarvoor is...?’

‘Ze noemden het, en ik citeer, “griezelig”. Jij krijgt de leiding,’ zei Holt.

Ondanks Sayers frustratie dat ze bij haar onderzoek werd weggeroepen, ging haar hart sneller kloppen.

‘Ik wil dat jij de spil wordt. Vik Devereaux van Kindermisdrijven wordt je partner omdat de leeftijd van het slachtoffer onzeker is. Zorg dat je het niet verknalt.’ Holt hing op.

Sayer sprak met de laborant af dat hij Tarlingtons scan zou afmaken en stapte even later de frisse lenteavond in. De heerlijke geur van kamperfoelie kwam vanuit de heuvels in het zuidoosten. Ze ademde diep in en genoot. Haar telefoon ging. Op het schermje zag ze dat haar oma belde, maar ze besloot dat ze geen energie had voor de natuurkracht die Sophia McDuff heette.

Ze drukte op het rode telefoontje en stond zichzelf toe de krachtige combinatie van angst en spanning te voelen die bij elke moordzaak kwam kijken. Met een snelle blik op haar gps zette ze haar helm op, startte haar motorfiets en raasde de parkeerplaats af.